

Prin cererea depusă la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Gorj la 22 decembrie 2017 și înaintată Tribunalului Gorj, Secția a II-a civilă, pe rolul căruia a fost înregistrat la 27 decembrie 2017, sub nr. x/95/2017, intervenientele A., B. și C. au solicitat, în contradictoriu cu pârâta D. S.A., admiterea cererii de intervenție și, pe cale de consecință, respingerea cererii de menționare în registrul comerțului a hotărârii A.G.A. nr. 1 din 11 mai 2017, înregistrată sub nr. 49462.

Prin încheierea din 6 februarie 2018, Tribunalul Gorj, Secția a II-a civilă a dispus conceptarea în calitate de intervenienți a numiților E. și F.

Prin sentința nr. 62/2018 din 22 mai 2018, Tribunalul Gorj, Secția a II-a civilă a admis cererile de intervenție formulate de A., B. și C., precum și cererile de intervenție în interes propriu formulate de E. și F., în contradictoriu cu pârâta D. S.A. și intimatul Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Gorj; a respins cererea de menționare în registrul comerțului înregistrată sub nr. 49462; a obligat-o pe pârâta D. S.A. la plata către intervenienta E. a cheltuielilor de judecată în cuantum de 12.595 lei.

Împotriva sentinței primei instanțe a declarat apel D. S.A.

În fața instanței de apel, G. și H. au formulat cerere de intervenție în interes propriu, prin care au solicitat admiterea în principiu a acestei cereri și anularea cererii de menționare în registrul comerțului a hotărârii A.G.A. nr. 1 din 11 mai 2017, înregistrată sub nr. 49462.

Prin încheierea din 12 decembrie 2018, pronunțată în dosarul nr. x/95/2017, Curtea de Apel Craiova, Secția a II-a civilă a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție în interes propriu formulată de G. și H.

Împotriva acestei încheieri, G. și H. au declarat recurs, prin care au solicitat admiterea căii de atac, casarea încheierii recurate și admiterea cererii de intervenție principală.

În motivarea recursului, recurenții au prezentat istoricul litigiului, după care au susținut, în sinteză, că instanța de apel a aplicat în mod greșit dispozițiile art. 62 alin. 3 C. proc. civ., întrucât acest text de lege nu trebuie aplicat izolat, ci coroborat cu dispozițiile art. 8 și art. 13 C. proc. civ.

În continuare, autorii recursului au susținut că aplicarea greșită a art. 62 alin. 3 C. proc. civ. a condus la încălcarea art. 13 din același act normativ, care reglementează dreptul la apărare, întrucât instanța de apel a apreciat că dreptul recurenților de a interveni în proces depinde de voința altor părți.

Recurenții au mai arătat că interpretarea dată de instanța de apel dispozițiilor art. 62 alin. 3 C. proc. civ. este de natură a transforma dreptul de a interveni în proces într-unul teoretic și iluzoriu, întrucât acest drept este lăsat la voința discreționară a părților, fiind astfel limitată posibilitatea terților de a formula pretenții proprii.

În final, autorii recursului au conchis că dreptul de a interveni în proces trebuie exercitat indiferent de existența sau inexistența acordului părților din proces.

În drept, nu au fost indicate motivele de casare pe care se întemeiază recursul.

Intimații nu au depus întâmpinare la recurs.

Examinând decizia atacată, în limitele controlului de legalitate, în raport de criticile formulate și de dispozițiile legale incidente, Înalta Curte a reținut următoarele:

Recurenții susțin, în esență, că instanța de apel a aplicat în mod greșit art. 62 alin. 3 C. proc. civ., întrucât a apreciat că dreptul recurenților de a interveni în proces depinde de voința altor părți, fiind astfel încălcate principiul egalității părților și dreptului la apărare.

Cu titlu prealabil, Înalta Curte reține că, deși recurenții nu au indicat în drept motivele de casare pe care se întemeiază recursul, criticile din cererea de recurs se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 C. proc. civ.

Potrivit art. 62 alin. 1 C. proc. civ., „cererea de intervenție principală va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată”.

Din analiza acestui text de lege rezultă că intervenția principală reprezintă o cerere principală, prin intermediul căreia un terț formulează pretenții proprii împotriva părților inițiale din proces.

Cu privire la momentul până la care poate fi formulată intervenția principală, art. 62 alin. 2 C. proc. civ. prevede că „cererea poate fi făcută numai în fața primei instanțe, înainte de închiderea dezbaterilor în fond”.

Această limitare procesuală este justificată de însăși natura juridică a intervenției principale de veritabilă cerere de chemare în judecată, în privința căreia trebuie respectate toate gradele de jurisdicție.

În mod excepțional, intervenția principală se poate face și direct în apel, însă cu acordul expres al părților, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 62 alin. 3 C. proc. civ.

Lipsa acestui acord atrage inadmisibilitatea intervenției principale formulate direct în apel. Aplicarea acestei sancțiuni nu conduce însă la încălcarea principiului egalității părților și a dreptului la apărare, întrucât titularii intervenției principale pot obține valorificarea drepturilor proprii prin formularea pe cale separată a unei cereri de chemare în judecată.

Pornind de la aceste considerații, instanța supremă constată că recurenții au formulat cererea de intervenție principală direct în apel.

La termenul din 12 decembrie 2018, instanța de apel a pus în discuție admisibilitatea cererii de intervenție principală formulată de G. și H., iar apărătorul intimaților E. și F. a precizat că părțile pe care le reprezintă nu sunt de acord cu introducerea cererii de intervenție principală direct în apel.

Neexistând acordul expres al tuturor intimaților pentru formularea intervenției principale direct în apel, rezultă că nu este întrunită cerința imperativă impusă de art. 62 alin. 3 C. proc. civ.

În aceste condiții, instanța supremă apreciază că este legală soluția instanței de apel de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție principală formulată de G. și H. direct în apel.

Pentru aceste considerente, constatând că nu este incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 C. proc. civ., în temeiul art. 496 alin. 1 teza a II-a din același act normativ, Înalta Curte a respins ca nefondat recursul declarat de recurenții G. și H. împotriva încheierii din 12 decembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, Secția a II-a civilă în dosarul nr. x/95/2017.